

Поштовани, Обраћам Вам се поводом чланка који је објављен и недељнику "ВРЕМЕ", број 1093 од 15.12.2011, аутора Драгана Тодоровића, под насловом "Тесла за историју, тачно у подне". Позив за промоцију књиге „Срби и Арбанаси“ др Јована И.Деретића сам уредно упутила путем е-мејла свим штампаним и електронским медијима, остављајући своје име и презиме као и свој контакт телефон у функцији ПР-а за односе са јавношћу Удружења грађана „Слободна Србија“. Самим тиме, не може се сматрати да новинар Драган Тодоровић није имао податке о мени, или да је могао бити необавештен о свему битном везаном за скуп одржан у Дому Синдиката 08.12.2011. Моје је грађанско право да верујем, мислим и заступам ставове слободно и у складу са својим принципима. Новинари пак нису само појединци који слепо и по аутоматизму преносе јавном мњењу информације, већ су дужни да их истраже, провере њихову веродостојност, и да их потом пренесу-афирмативно или критички, али увек објективно и истинито. Драган Тодоровић, не само да у наведеном чланку није поступио као професионални новинар, већ се спустио испод сваке границе човечности. Чланак који је написао читаоце доводи у велику забуну- јер нико из чланка не може да сазна шта је била тема скупа и које су ту чињенице изнесене, већ се јавност доводи и у забуну око идентитета и стручних квалификација др Јована И. Деретића. Чланак је писан без основне хронолошке и генеративне структуре фабуле, без основне синтаксе, без падежа, уз упорно омаловажавање учесника кроз оспоравање личних и стручних квалификација и уз увредљиве, субјективне опаске на conto личног изгледа и одеће. Негативан став новинара и његова анализа презентације књиге „Срби и Арбанаси“ нису поткрепљени ниједним научно валидним контра-аргументом. Да се којим случајем Драган Тодоровић нашао у улози репортера са избора за Мис Србије, или са какве модне ревије, могли бисмо да разумемо изабрани стил и евентуалну оцену мојих физичких атрибута и моје гардеробе! Па чак и у таквој ситуацији новинар не може да вредја и оцењује друге људе на такав увредљив начин и таквим поредјењима. За њега, ја нисам људско биће, већ "Оно", "Оно женско што велико ко Русија" и упорно у том стилу кроз читав текст! У читавом тексту ја сам главна мета његових увреда, јер он не извештава о скупу, ни о књизи већ мене ставља у први план својих увреда. За Драгана Тодоровића дакле ја нисам човек, већ „оно“, нешто нељудско, нешто тако бедно и недостојно што нема ни име ни презиме, нисам ни „ОНА“ нисам ни госпођа, ја нисам ни особа ! Напомињем да сам све медије упознала са током трибине, оставила простор да сва питања добију одговор пре или након догађаја, а у мејлу сам напоменула да сви новинари могу добити бесплатак примерак књиге и интервју са учесницима. Зато сматрам да иза овог текста стоји јасна намера увреде и клевете. Свакако да ту намеру неко са јачим ледјима и подржава, јер нисам сигурна да би Драган Тодоровић смео да икада прокоментарише физички изглед рецимо Соње Лихт, Горјане Обреновић, Ангеле Меркеле или да као и мене, случајно поплује и Монсерат Кабаље!? Посебно је испод части и то што ја на жалост такав изглед дугујем поремећају рада штитне жлезде, дијабетесу ИИ и тумору с којим се борим у овом тренутку. Његов чланак ме је подсетио на све ударце многих обољења и вратио ми све слике страха, патње и бола који сам преживела и делимично оставила иза себе. Зато сам и огорчена и повређена његовим писањем, јер ја у јавним наступима нисам у обавези да било коме говорим о узроцима своје прекомерне тежине, о својим болестима или било ком другом аспекту себе, сем као личности! Напомињем да ја нисам учествовала на модној ревији нити се појавила на избору за тело или лице године и томе слично, а и тада бих захтевала достојно обраћање новинара и избор речи и квалификација без простаклука. Ипак, након мејла са жалбом који сам упутила листу

„ВРЕМЕ“, а затим проследила све и другим писаним медијима, главни уредник недељника "Време" господин Жарковић, ме је позвао телефоном и извинио се зато што није прочитао чланак и зато што „није знао“ од којих све болести ја патим. А у супротном, дотични новинар би имао пуно право да ме вредја на основу гардеробе и физичког изгледа до миле воље! Мене је посебно увредило то што та господа, новинар Тодоровић, који ми се ни телефоном ни мејлом није још извинио, а ни уредник господин Жарковић који ме је позвао, не сматрају да би требало да се стиде таквог поступка у случају да ја нисам болесна! Какво је то новинарство и какви су то људи који сматрају да имају право да се тако изражавају о другим људима? Или је ипак у питању мој политички став и мој избор „Слободне Србије“ као и то, да када неко не може да Вас било чиме оспори или дисквалификује аргументима, онда тај посеже за ударцима испод појаса! У смислу разумевања још веће и шире емоционалне слике, желим да нагласим да је моје здравствено стање највећим делом проузроковано свакодневним стресом и општом климом притисака и уцена, којима су самостални делатници и „обични смртници“ тј. народ изложени уколико не припадају некој од владајућих странака. Годинама трпим шиканирања и намештања градских и локалних власти, од нелојалне и непоштене пословне конкуренције коју они штите. Прогоне размера Кафкиног "Процеса" желим и могу да прикажем јавности уз пратећу документацију још од 2007 године, али наравно "храбри" новинари попут Драгана Тодоровића се тиме не баве, јер је много исплативија отровна и ниска плувачина по некима које нико са врха не штити. Жао ми је и то што још у кући чувам старе бројеве листа „ВРЕМЕ“ које сам 2000. са поверењем читала. У овом случају је такође нанесена огромна штета и мом пословном угледу, као оснивача и директора наставе "Британицка Сцхоол", магистранта на Охфорд Броокес Университу, аутора ГСД методе за убрзано учење енглеског језика. Ових дана примам позиве од својих бивших ђака, познаника и пријатеља који ме питају да ли сам поднела тужбе и да ли је потребна помоћ. Више од 11 адвоката је међу тим људима који су згрожени чланком из листа "Време". О свему овоме још увек пишем и достављам чланак колегама у иностранству и страним медијима, као и међународним НГО за заштиту људских права са намером да спречим заташкавање целе приче и њено сводјење на границе Београда или Србије. Надам се да ће овај случај завредити Вашу дужну пажњу и да Вам указује на стање нашег друштва. На Вашој је савести како ћете као колеге поступити, али мислим да Драган Тодоровић заслужује да буде дубоко посрамљен од стране оба удружења новинара Србије одговарајућим саопштењима и осудом таквог понашања. Не само због мене лично и увреде која ми је нанесена у јавности, ја се буним због црне и туробне перспективе и злокобног пута који такви новинари отварају- пута крајње мржње, ниског вређања и нељудскости коју (исти) новинари нису показивали ни у време маршала Тита, ни у време режима Слободана Милошевића. Чак и тада новинари су имали обзира и барем основно поштовање према неистомишљеницима, јер и када су их вредјали и омаловажавали, чинили су то са више стила и више језичке вештине.

Унапред се захваљујем на времену које ћете посветити мом "случају".

С поштовањем, Данијела Гајић